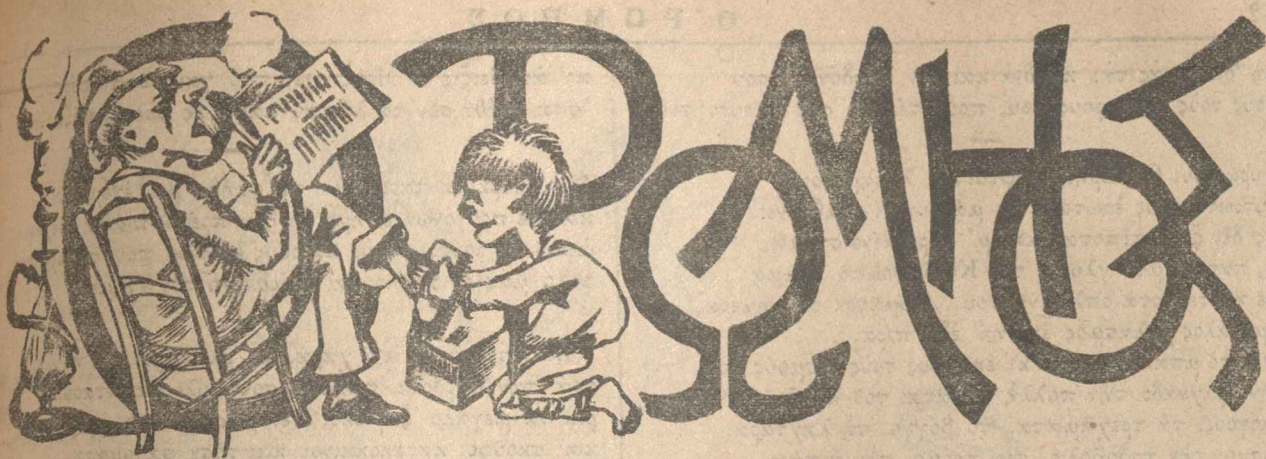

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα τρία,
δράσις καί φιλοπατρία.

Δέκατον κι' ὄγδοον μετρούντες χρόνον
'στὴν γῆν ἔδρευόμεν τῶν Παρθενῶνων.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κτ' ὦ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἴκοσι δὴ τοῦ Μάρτη,
μηνὸς κατσουλολογάρτη.

Ποῦντος ἐνενηντα κι' ἑπτακόσα τρία,
πᾶν κι' ἡ Στρατηγία, ἔμειναν 'στὰ κρύα.

Ἄς τὸ μάθουνε κι' οἱ 'λίγοι κι' ἄς τὸ μάθουν κι' οἱ
[πολλοί...]
ἕκτος τόμος ἐξεδόθη Φιλοσόφου Φασουλῆ.
Μὰ κι' αὐτὸς ὁ νέος τόμος μ' ὅλα τᾶλλα μας βιβλία
καὶ 'στὸ σπῆτι μας πωλεῖται καὶ 'στὰ βιβλιοπωλεῖα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Ἐφθασε πάλι, Περικλῆ, τοῦ Μάρτη μας ἡ σελήνη.
τοῦ τῶν προγόνων τὰς σκιὰς θὰ προσφωνήσουν ὅλοι,
καὶ θὰ πομπεύσουν μὲ τιμὰς
τὰς σεβασμίας προτομὰς,
καὶ μὲ στεφάνους χλοερούς ἀειθαλῶν δαφνῶνων
καὶ περιβάλλον μάρμαρα κλεινῶν τυραννοκτόνων.

Ἐγὼ όμως, φίλε Περικλῆ καὶ δούλε δορυλάωτε,
ἐν θάλασσῃ 'στὰς σκιὰς τῶν πάππων ὅπως ἄλλοτε
μπερὶ θὰ ψάλλω λιγερὰ τάνδρα, αἰθήματά των,
μὰ σὰν Ζαήμης θὰ σταθῶ 'μπροστὰ 'στ' ἀγάλματά των.

Ὅσαι φορὰς ἐλάλησα κι' ὅσαις φορὰς ἐπῆγα
να προσφωνήσω τὸν Παππᾶ, τὸν Κοραῖ, τὸν Ρήγα,
ὅσαις φορὰς τῶν πάππων μας τοὺς ἄθλους ἐξεστόμισα
πάντα μεγάλα φάσκελα καὶ μούντζαις ἀπειρόμισα,
κι' ἔγω πού λὲς ντεπόζιτο καὶ συλλογὴν φασκέλων
γιὰ νὰ τὰ δίνω 'στοὺς Ρωμηοὺς καὶ τώρα καὶ 'στὸ μέλλον.

Π. — Κ' ἐγώ, καὶ μένε Φασουλῆ καὶ ξύλινε κολλήγα,
ὅσαις μὲ κατάνυξιν 'μπρὸς 'στοὺς προγόνους 'πῆγα
τὸν σβέρκο μου νὰ βγάλω
δὲν 'πῆρα τίποτ' ἄλλο
παρὰ γιλιμάδες φάσκελα καὶ μούντζαις ὁλοένα,
πού 'χάρισαν καὶ σένα,

κι' ἡ μούρη μου κατήντησε φασκέλων κατοικία,
καὶ θᾶμαι πρῶτος τενεκὲς καὶ πρῶτος 'στὴ βλακεία
νὰ ξαναπάω σήμερα νὰ προσφωνήσω πάππους,
κι' ἀφίνω τῆς συμβολικῆς τοὺς μαλλιάρους Πριάπους
νὰ πᾶν ἐμπρὸς 'στὰ μάρμαρα μὲ τόνο τραγικὸ
νὰ πάρουν ἀπ' τὰ φάσκελα κι' ἐκείνοι μερδικά.

Φ. — Δὲν στέφω τοὺς προπάτορας, μὰ στέφω τοὺς συγχρόνους
κι' ἀξιους ἀπογόνους.

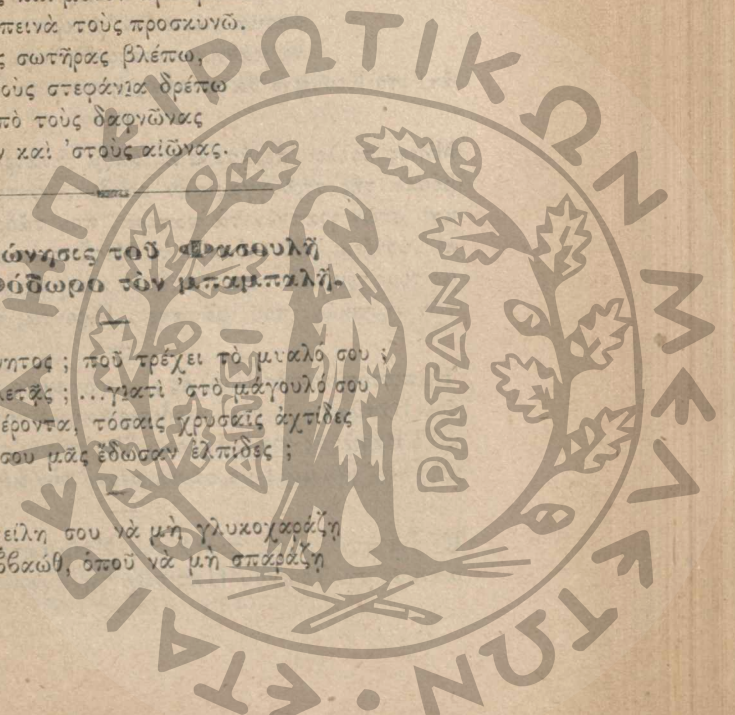
Σὺ νέα πλάσις τῶν Ρωμηῶν θριάμβευε καὶ σφρίγα...
δὲν προσφωνῶ τὸν Κοραῖ, δὲν προσφωνῶ τὸν Ρήγα,
μήτε μὲ τὸν Γρηγόριον καὶ τοὺς λοιποὺς σωτῆρας
ἐξάπτομαι πολὺ,
μὰ προσφωνῶ τὸν Θόδωρο, τὸν Κόντε τῆς Κερκύρας,
καὶ τὸν μουστακαλῆ.

Αὐτοὺς καὶ μόνον προσφωνῶ
καὶ ταπεινὰ τοὺς προσκυνῶ.
Αὐτοὺς σωτῆρας βλέπω,
γι' αὐτοὺς στεφάνια δρέπω
μέσ' ἀπὸ τοὺς δαφνῶνας
καὶ νῦν καὶ 'στοὺς αἰῶνας.

Προσφώνησις τοῦ Φασουλῆ 'στὸν Θόδωρο τὸν μουστακαλῆ.

Πῶς μὰς θωρεῖς ἀκίνητος; ποῦ τρέχει τὸ μυαλό σου;
τί σκέπτεσαι, τί μελετᾷς; ... γιὰτὶ 'στὸ μαγούλο σου
νὰ μὴ φυτρώουν, Γέροντα, τόσαις χρόναις ἀχτίδες
ὅσαις ἡ φαβορίταις σου μὰς ἔδωσαν ἐλπίδες;

Γιὰτὶ, γιὰτὶ 'στὰ χεῖλη σου νὰ μὴ γλυκοχαράζῃ
μὴ λέξεις μόνη, Σαββαῶθ, ὅπου νὰ μὴ σπαράξῃ

και τη δική μας την καρδιά και τον Κορδονάρ σου
κι' όλους τους ήμετέρους σου, που στέκουν 'στό πλευρό σου ;

'Ολόγυρά σου, Θωδωρή, σκυρτοί και λυπημένοι
τόν λυτρωτή τους έρωτούν να μάθουν τί συμβαίνει.
Κανείς δεν ξέρει τίποτα, και μ' άφρισμένο στόμα
'ρωτᾷ, πατέρα μου γλυκέ, του Κορδονίου το κόμμα,
που σε κρατεί 'στά σπλάχνα του... Θυμάται την ήμερά,
όπου μεγάλος χαλασμός έγινε; 'έδω πέρα...
θυμάται το μπαλκόνι σου κι' εκείνους τους θεσμούς σου,
και την βραχνάδα την πολλή θυμάται του λαιμού σου,
τους λόγους, τὰ τρεχάματα, το βόγγο, τη λαχτάρα,
του κόσμου την ποδοβολή, τον τρόμο, την άντάρρα.

Θυμάται τὰ προγράμματα, το νέο σου καμάρι,
του Πεσματζόγλου το γιατί κι' του Καλαμάρι.
Δεν έλησμόνησε ποτέ κι' εκείνη τη βραδυά,
που της Βουλής έζητησε να πάρη τὰ κλειδιά,
κι' έμπηκε μέσ 'στη σάλα της από το παραθύρι
κι' έκανε πανηγύρι.

Θυμάται και το 'ξαφνικό μιζες φιλονεικίας
του Τσακλαμπά και του Τραυλού περί της ηλικίας.
Θυμάται τὰ ταξείδια σου, της εκδρομής της πρώτης,
θυμάται τους χαλβάδες σου, της πήταις και της κούτσας,
της λουλουδένιας της βροχής,
κι' εκείναις της ύποδοχαίς,
που Σαββακάθ 'εφώναζαν παιδικά και γέρο-Κρόνοι...
τώρα σε βλέπει γίγαντα, πατέρα, το Κορδόνι,
και σήμερα το καψέρο,
το παραξεφτισμένο,
τάναστησε το πατερό,
και πάλι κορδωμένο
θα στέκη ντούρο κι' άσειστο, και πάντα σαν άγγιμι
θάναι φοβέρ' άδιόκοπη σε Κόντε και Ζαήμη.

Μήνες πολλοί 'περάσανε σαν νάτανε μιζ' 'μέρα...
γι' αυτούς που πέρνουνε λουφέ φεύγουν γλυκά, πατέρα.
'Ομως γι' αυτούς, που κάθονται 'τόν Κήπον του Κλαυ-
θμώνος,
φθάνει μονάχα μιζ' στιγμή να τους φανή σαν χρόνος.

Μήνες πολλοί 'περάσανε κι' ο κόσμος ο λιμάρης
άκομη τώρα δεν 'μπορεί
να μάθη, μαστρο-Θωδωρή,
αν 'στό Κουέρο θα σταθής ή τούμπα δεν θα πάρη.

Μήνες πολλοί 'περάσανε κι' όλοι 'άνατριχίλα
βόσκει της στρουγγας την καρδιά... φυτρώνουν δάφνης φύλλα
και 'στών γιαπίων τὰ πατερά, που τάδραξαν σωτήρες.
κι' ύφόνεται 'τόν ούρανό το Μετζίτιέ, που 'πήρες,
με τους τριμμούς των σκινιδιών και με το καρδιοκτύπι
των νηστικών, που 'φάγανε... Γέροντα, τί σου λείπει ;

'Εμπιστοσύνη της Βουλής ; ...την έχεις, καπετάνο...
του Βασιληά ; ...την 'κέρδισες και με το παραπάνω.
κι' ο Βασιληάς για χάρι σου δεν 'πήγε 'τόν πατέρα του
κι' έμειν' 'έδω μαζί με σε να πέρη τον άέρα του.

Κι' όχι μονάχα τὰ πιστά του Στέμματός μας χαίρεις,
μα και του Τούρκου Πατισάχ την εύνοιαν κερδίζεις.

κι' απόδειξες το Μετζίτιέ, που γαυριών το φέρεις
'στά στήθη σου τὰ λάσια, και μας καλοκαρδίζεις.

Με Τούρκικα παράσημα τὰ στήθη μας έγέμισαν
και σε προγόνων μνήματα δεν πρέπει πιά να τρέμω,
άφου σε τούτους τους καιρούς εκείνον που 'πολέμησε
φίλο μας επιστήθιο και σύμπαχο τον έχωμε.

'Ολα 'πηγαίνουν μιζ' χαρά, κι' ελεύθεροι και δουλι
για την Κορδόνα 'παίζανε σουραύλι και νταούλι,
μά να μεγάλο 'ξαφνικό, σεισμός, φωτιά, τρομάρα,
και σκυφοί κατακόκκινοι και τόση φραγομάρα.
Καινούρια νομοσχέδια φουσκόνουν σαν μπαλόνια,
βροντούν κι' αστράφτουν γύρω μας Στρατηγιών γαλιό,
και δεξιά κι' άριστερά τροχίζονται λεπίδια...
με μιζες θολόνουν του παππού τὰ χιονισμένα φρύδια,
και νέφη μαύρ' άπλώνονται 'στον Κορδονίου τη ράχη...
τρομάζουν νηστικοί και μη και τρίβουν το στομάχι,
και πηλαλούν 'έδω κι' εκεί, λές και τους 'βάλαν νέφη,
κι' ο Κορδονοκαλούμπαρος μιζ' πέφτει, μιζ' δεν πέφτει.

'Επρόβαλε μέσ 'στη Βουλή πουλι κυνηγημένο
σαν σύννεφο με τον βορριά, και μαυροφορεμένο
σκοτεινιάσε την όροφή, και μέσ' άπ' τὰ φτερά του
πετώντας νομοσχέδια τρανού Σερασκεράτου
έρρεκαζε κι' έβρόνττησε: χτυπάτε, πολεμάργη...
άπ' άκρη σ' άκρη χαλασμός... κρίσις του Σανιδάρη.

Του μυστικού διακλητητή πέφτει 'στη γη, 'στό κύμα,
το φλογερό το μήνυμα, και της Βουλής το βήμα
σαν τρομερός Βεζούβιος φωτιάς ξανακινάει,
και συ της βλέπεις, της άκους, και δόλου δεν σε νοιάζει.

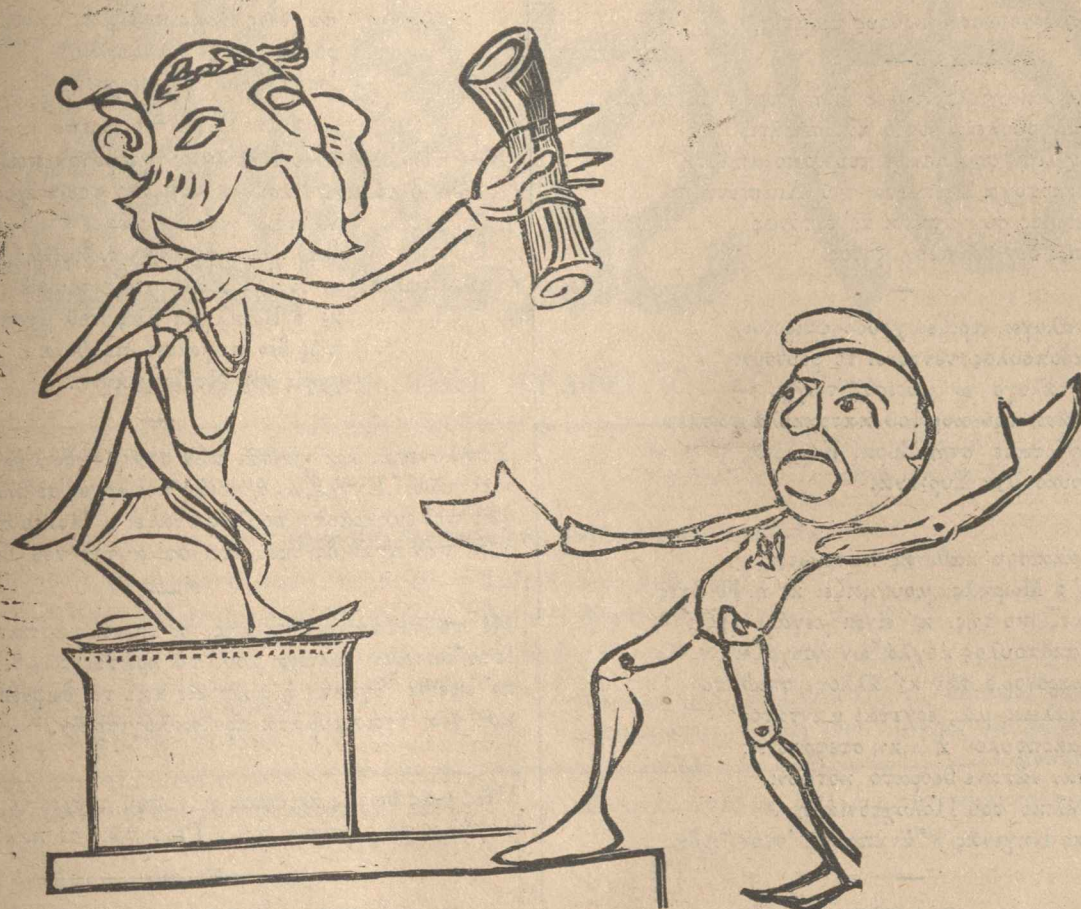
Το κράτος το Ρωμαϊκό παραληρεί και φρίττει,
δεν φαίνεται: 'στ' 'Ανάκτορα τὰμάξι του Λιμπρίτη.
Βοή μεγάλης κρίσεως, της Μπόρσας 'άγωνία,
κι' από παραλάταις άντηχούν χιλιάδες καφφενεία,
βγάζουν άφρους τὰ στόματα, και μέσα 'στην άντάρρα
ξεχνούν πολλοί να δώσουνε για τον καφφέ δεκάρα.

Στέκεται κι' ο Διάδοχος του Θρόνου λυπημένος,
και συ τον βλέπεις, Γέροντα, και κλαίς συγκινημένος.
Μιζ' για Λιμπρίτη χάνεσαι, μιζ' χάνεσαι για Στέμμα,
και δίνεις τόπον της όργης,
και τρέχουν δάκρυα στοργής
σαν της Πεντέλης το νερό, που πάει ρέμμα ρέμμα.

Καρότσαις πάνε κι' έρχονται με δυναταίς πηλάις,
όλο φουσά και ξεφουσά πατριωτών άγελη,
κι' άνεδοκατεβαίνουνε του Παλατιού της σάλας
τὰ μπαρμπετόνια του Σκουζέ, του Κωνσταντή τὰ σάβλα.

'Αλλα μένουν των πιστών και των άπίστων χείλη
και του Κορριάτ' οί φίλοι
μαζεύονται 'στ' άρχοντικό του Κόντε του Γεωργάκη
να πάρουνε το τσάι των και να τὰ 'πούν 'λιγάκι.

'Ο Κόντες ξερογλείφεται, μονάχος ψιθυρίζει,
και παλημήδα φαίνεται πώς του ξαναμυρίζει,

κι' όλος σιστός και λυγιστός 'στ'ής κρίσεως την μπόρα
έτσι χαρτοφυλάκια 'στους φίλους άπό τώρα,
και ξαναρχίζει 'στη Βουλή μεταλλική μουρμούρα
και φαίνεται λευκόπεπλον το φάσμα του Τζαμουρά.

Μάρτης τρέλλος χαμογελά, λευκός άνθίζει κρίνος,
κι' ο κυρ 'Αλέκος ο μουγγός 'πήρε μιζά κι' εκείνος,
και σπρίβει τὰ μουστάκια του κι' έχει κρυφό καμάρι
πώς τούτος την Κυβέρνηση θα σου την ξαναπάρη,
να φέρη την Διοίκηση του κράτους 'στην έντέλεια
και χαρισμένη ζωή να κίνη 'στη Δεκέλεια
μακρὰν των τόσων ρουσφετιών, της τύρης και του κρότου,
να βγάλη και τη φούρκα του για το συμπέθερό του,
που τον άκώρωσαν σκληρά 'στην έκλογη την πρώτη
για να του φαν την δεύτερη με τον Καναβαριώτη.

Κόσμος 'σταυροκοπήθηκε με τόν κι' άλλο χέρι
σαν είδε και τον Νικολή,
μιζ' γουστερίτσα παραδάη,
να πάη μες 'στ' 'Ανάκτορα κοντά το μεσημέρι,
και με το Στέμμα να 'μιλή μετὰ σπουδής μεγάλης
την κίκινη την σκούρια του βασιτώντας υπό μάλης.

Το κράτος άνταρξίστηκε την περασμένη Τρίτη
σαν κι' ο Ράλλης 'πιάστηκε μαζί με τον Λιμπρίτη,
κι' αυτός έπρόσφερε προς σε τον κεχαριτωμένο
τον κεραιών εις φάκελλον εύωδη κεκλεισμένων.

τούτέστι την παραιτήσιν, την τόσον πολυβούλητον,
όπου την είδαν μερικοί κι' έδάγκωσαν τὰ χείλη των,
κι' είπαν 'δικό σου, Γέροντα, στρατήγημα πώς ήτο
κι' ή φανερά παραιτήσις, και σου 'φωανάξαν ζήτω.

Μιζ' γιότα δεν έξέλασε άπό το πρόγραμμα σου
και με της παραιτήσεως το κάλο μας έφωτισες,
κι' όλοι σ' έχειροκρότησαν για το στρατήγημά σου,
και συ χειροκροτούμενος πρώτος το 'χειροκρότησες,
κι' έβγες δεν είγες, Γέροντα, ξεριζωσες τὰγκάθι
και του Στρατού τὰ σχέδια πάραίξες 'στό καλώς.
κι' είπε γι' αυτά χαρούμενο το δόλιο σου φουάτο :
πάνε τὰ νομοσχέδια κι' άντίο νά'ελ πασάτο...
ήταν λαμπρό το κάλο σου και μάλιστα πενάτο.

Και της Τετάρτης το πρωί, παππούλη Στρατηλάτη,
'μπήκες μέσ 'στην καρβύσα σου κι' έπήγες 'στό Παλάτι,
και πάλιν ούλας 'Ηρακλής έστάθης 'μπρός 'στό Στέμμα,
κι' έτρεξαν κι' άλλη μιζ' φορά
τὰ δάκρυά σου τ' άλμυρά
σαν της Πεντέλης το νερό, που πάει ρέμμα ρέμμα,
κι' όλοι προσμέναν, Γέροντα, για τούτα σου τὰ κάλα
πώς θα βγαίνεις άπ' την Αύλη με δρό καινούρια βάλια.

Πολλά χρηματιστήρια 'γινήκαν άνω κάτω
σαν είδαν πώς 'φορτώθηκαν και το Σερασκεράτο

σάν Ἀτλαντάς, 'στοὺς ὄμους
κι' ἐννοῶσαν κρύους τρόμους.

Πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητος;... μὲς 'στὴ γιορτὴ τοῦ Μάρτη,
ποῦ τρικαντὸ φεγγεβολεῖ, λοφίο καὶ σειρήτι,
ξανθῶσες 'στὴ μέση σου σπαθὶ τοῦ Μποναπάρτη
κι' ἐκοψες τὰ κακότυχα λιμπρέτα τοῦ Λιμπρίτη,
ὅπου τὸν ἐβεβαίωνες συχνότατα κι' ἐντόνως
πῶς δὲν θὰ πέσῃ μόνος.

Χιλιμετρίζουν ἄλογα, τρίζει χρυσὸ σπιροῦνι,
τῆς Σύρας ὁ Λαδόπουλος τεντῶνι τὸ ρουθοῦνι
σάν τὸ καθάριο τᾶλογο νὰ μυρισθῇ τᾶγέρι,
καὶ 'στοῦ Κορριάτη τοῦ κομποῦ κατρακυλᾷ τᾶσκέρι
ἐκεῖνος ποῦ σ' ἐχόρτασε 'στὴ Σύρα, Κορδονᾶ,
λουκούμια Συριανᾶ.

Φιλεῖ τὴ σακχαρᾶ σου καθένας πατριώτης,
ἀνατριχιάζει κι' ὁ Μωρηᾶς, μουγκρίζει κι' ἡ Φθιώτις
μαζί μὲ τὸν Χατζίσκο της, κι' εἶναι μεγάλο χᾶζι,
κι' ὁ κύριος Μπακόπουλος κογλάζων ἡσυχάζει,
κι' ἐμεῖς σὲ καμαρόνομε σάν κι' ἄλλοτε σπαθᾶτο
κι' ἀπὸ τὴν Αἰγιάλεια μᾶς ἔρχεται μαντάτο
πῶς τὸν Ἀσημακόπουλον ἡ νίκη στεφανώνει,
κι' ἀπάνω του σάν νᾶτανε θεόρατο κοτρῶνι
συντρίβεται τᾶνήλικο τοῦ Πολυχρονιάδη,
καὶ στέλλειτ' ἓνας Βαγενᾶς ν' ἀναπαυθῇ 'στὸν Ἄδη.

Τώρα τὰ νέρη χάνονται τῆς ὑψηλῆς ὀργῆς σου,
τώρα κατὰ τῆς ψήφου σου ψηφίζουν Ὑπουργοί σου,
τώρα τὸν φόρο καταργεῖς, ποῦ βάλανε 'στ' ἀμπέλια,
καὶ τὸν κολλᾶς 'στὸν μούστο,
τώρα 'μιλεῖς 'στὰ σοβαρά, τὼρ ἀρχινᾶς τὰ γέλοια,
κι' ὅλοι σὲ κάνουν γούστο.

Μὲ τὰ Μαρτιάτικα πουλιά μᾶς ἤλθαν ἐδῶ πέρα
ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα
ὁ σὶρ Ἑγγλέζος Μπρόδερτον, ὁ Σόου κι' ὁ Μπακχάους,
τοὺς σταφιδάδες τοὺς Ρωμηοὺς νὰ σώσουν ἐκ τοῦ χάους.

Σταφίδος μονοπώλιον καθένας σοῦ προτείνει,
ὀλράϊτ σὺ τοὺς ἀπαντᾷς, καλὰ σοῦ λέν ἐκεῖνοι,
κι' ἀπὸ τὸν Πύργο, Γέροντα, κι' ἀπὸ τὴν Πάτρ' ἀκόμα
χιλιάδες γυναικόπαιδα μὲ τὴν ψυχὴ 'στὸ στόμα
γυρεύουν σιδηρόδρομο γιὰ ν' ἄλλθουν ἐδῶ πέρα
νὰ τοὺς εἰπῇς μιά γνώμη σου, πολύγνωμε Πατέρα.

Φθάνει κι' ἀπ' τὴν Ἀμερική καινούριο Συνδικάτο,
καὶ τρέχουν ἄνω κάτω
πολλοὶ σταφιδοκτήμονες,
μάρτυρες πολυτλήμονες,
κι' ἀρχίζουν ξεφωνήματα
γιὰ τὰ παρακρατήματα.

Καὶ σὺ μὲ τούτους, Γέροντα, τραβᾷς φρικτὸ μαρτύριο,
κι' ὅλους τοὺς βλέπεις προσηνῶς,
καὶ ξαναλάμπεις φωτεινός,
ποῦ λὲς πῶς κατακούτελα σοῦ 'κόλλησαν τὸν Σείριο.

Τοῦ γέρου τὴ σπιθοβολὴ
τὸ γένος καμαρόνει,
ροδίζει 'στὴν Ἀνατολή,
'στὸν Πίνδο ἔημερόνει.

Καὶ τῶν Δανῶν ὁ Βασιληᾶς γραφαῖς μεγάλας στέλλει
'στὸν ἰδικό μας Βασιληᾶ, κι' ὅλο τοῦ παραγγέλλει
νὰ πάῃ γρήγορος ἐκεῖ
'στὴ χώρα τοῦ τὴν πατρικὴ
τοῦ Γιωβιλίου τῆς γιορταῖς μαζί του νὰ τῆς κἀνῃ,
κι' ὁ Βασιληᾶς μας τοῦ μηνᾶ
πῶς δὲν πηγαίνει πούθενά
χωρὶς τὸν Ντεληγιάννη.

Στηλόνεσαι καὶ γίνεσαι τῶν σταφιδᾶδων σκέπη
καὶ τῶν Ἑγγλέζων ἡ τριάς περίεργος σὲ βλέπει,
καὶ πολεμόκρακτο πουλὶ φωνάζει: Πολεμᾶρχοι,
γιὰ τὴν σταφίδα σκούζετε 'στ' αὐτὰ τοῦ Σανιδάρχη.

Μὲ τοῦτα τὰ σκνίδια μας, μ' αὐτὰ τὰ πατερά μας
'στηλώσαμε, πατέρα μου, τὸ κράτος τῶν θεσμῶν,
κι' ἐκεῖθε 'βγήκαν ἡ μυρτιαῖς καὶ τὰ δαφνόκλαρά μας
καὶ νέα περισσεύματα προϋπολογισμῶν.

Πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητος;... ποῦ τρέχει τὸ μεγάλο σου
μεγάλα τὰ τερτίπια σου... Γέροντα, σὲ καλὸ σου.

**Καὶ καμπόδαῖς ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ἀγορὰ πολὺ μεγάλη κι' ὄντως φιλανθρωπικὴ
σήμερα 'στὰς τρεῖς ἀνοίγει μὲς 'στὸν Παρνασσὸν ἐκεῖ
Κι' ἡ Πριγκήπισσα Σοφία, ποῦ καθένας τὴν λατρεῖ,
μόνη της κι' αὐτοπροσώπως τὸ παζάρι προστατεύει,
λένε δὲ πῶς καὶ τραπέζι θάχῃ χωρὶς νὰ πουλῇ
καὶ μεγάλη θᾶναι φθηνὰ γιὰ νὰ πᾶνε πρὸ πολλοί.
'Υπὲρ τοῦ Νοσοκομείου τῶν παιδίων, συμπολίτη,
κι' ὑπὲρ νέων Συσσιτίων ἡ πανήγυρις τελεῖται.

Ἀνδρέας Πι Ἐμμανουήλ, ἔμπορος προσφιλῆς,
ὁδὸς Ἀνθίμου τοῦ Γαζῆ, Περίβολος Βουλῆς.
Πουλεῖ κρασί Σαμιάτικο, περίφημο μωσχάτο,
κι' ἐδῶ μὲς 'στὴν Προτεύουσα, καὶ 'στὸν Περαία κάτω
μὲς 'στὸ λαμπρὸ καράβι τοῦ κατὰ τὴν προκυαία,
λιμὴν τῆς Ζέας τῆς γνωστῆς, Σαμιάτικη σημαία.

Ὁ Σύλλογος ἐκεῖνος βιβλίων ὠφελίμων
τοῦ Φῶ Δημητριάδη ἐξέδωκε τὸ βᾶλα,
μελέτην τερπνοτάτην ἐκ τῶν πολὺ δοκιμῶν
μὲ γνώσεις ὠφελίμους κι' ὑγιεινὰς τὰ μάλα.
Καὶ τοῦτο τὸ βιβλίον 'στὸν Σύλλογον, πολίται,
καὶ 'στὸ τοὺς βιβλιοπώλας τῆς πόλεως πολεῖται.

Ἀστὴρ διάττων 'πρόβαλε... καὶ τί δὲν εἶν' ἐκεῖ...
ἐπετῆρις περικαλλὴς καὶ φιλολογικὴ.
Ἀπὸ τὸν Μιχαλοπούλον τὸν Κωνσταντῖνον βγαίνει
κατ' ἔτος τὸν Δεκέμβριον ἀπὸ πολλοὺς γραμμένη.